Esperança, malgrat tot

Per Isidre Ferré el dl., 04/05/2020 - 07:00

Una de les conseqüències, certament de les més greus, de la pandèmia que estem patint serà (de fet, ja comença a ser) la recessió econòmica. Ja se sent a parlar de caigudes del PIB molt importants (del 9,2%), de taxes de desocupació que poden arribar al 19%, de subsidis d'ERTO que no arriben, de dèficits públics que es disparen... I per percebre-les no cal remetre'ns a les grans xifres macroeconòmiques, a les grans abstraccions matemàtiques: tots comencem a tenir notícia de situacions fràgils en el nostre entorn, drames concrets, llàgrimes gens abstractes fruit del dolor provocat per l'empitjorament de les condicions de vida.

Davant d'aquesta situació, el cristianisme aporta un element de disrupció que pot contribuir a trencar la dinàmica del dolor: l'esperança. La manera cristiana d'estar al món es caracteritza per la irradiació de quelcom aliè a les forces materials però amb prou força per enfrontar el dolor que aquestes poden provocar: l'esperança.

Quina mena d'esperança, però? Hom pot dir que les urgències sanitàries, la necessitat de llar i feina, la recerca de condicions de vida digna, exigeixen acció, transformacions concretes, que no hem d'esperar sinó actuar. I en bona part és així. Com es concreta, doncs, aquesta esperança?

En el relat dels deixebles d'Emmaús de l'evangeli de Lluc hi podem veure dos homes abatuts perquè un fet que esperaven que succeís (que Jesús alliberés Israel) no s'ha acomplert. El relat descriu dos homes marcats per una cremor que els abrusa, plens d'indignació i de retrets, ofuscats per uns fets per a ells decebedors. Els fets els resulten molt dolorosos, desconcertants (aquell en qui havien posat la confiança ha estat executat ja fa tres dies!), i els enfosqueixen la mirada: els seus ulls són incapaços de reconèixer que aquell amb qui conversen és Jesús mateix. No serà fins que llesqui el pa (amb els gestos, doncs, amb el testimoniatge) que finalment s'adonaran que aquell que és amb ells és Jesús.

El gest cristià no és, doncs, una actitud d'espera, sinó allò que obre una esquerda perquè la llum de l'esperança irrompi en la mirada de qui fins aleshores està aclaparat pel dolor, la indignació o el desànim. El gest cristià no és, doncs, una actitud il·lusa o resignada que espera que les coses succeeixin, sinó el testimoniatge que dona força per transformar les causes del dolor. El gest cristià és la sotragada que obre la porta a una esperança que té mans.

Esperança, malgrat tot.